

[Aksel Larsen.]

de ord, der står i skriften: vis mig din tro af dine gerninger.

Sigsgaard: Vi lever i et samfund, hvor erhvervslivets interesser dominerer over alle andre, og hvor staten ser det som sin væsentligste opgave at sikre erhvervslivets fortjeneste. Kniber det med afsætningen af vore produkter, må omkostningerne og dermed priserne holdes nede, og både vismænd, ministre og tilsyneladende nu også fagbevægelsens ledere er rørende enige om, at det skal ske ved, at arbejdernes løn holdes nede. Det kunne jo også ske ved, at arbejdsgivernes fortjeneste, profitten, blev holdt nede, men det hører man aldrig noget om; det er altid lønarbejderne, der skal holde igen.

I efteråret 1967 så det helt galt ud, og den daværende regering devaluerede kronen for at stille industrieksporten bedre. Kronen nedskæringen gjorde det muligt for eksportørerne at nedsikere deres priser i fremmed valuta og alligevel få det samme antal kroner hjem. Hvis priserne nu virkelig havde været så høje, at afsætningen var truet, så var de selvfølgelig blevet nedsat, men det blev de ikke. Danmarks Statistik har påvist, at kun 14 pct. af virksomhederne nedsatte priserne svarende til devalueringen. Resten fastholdt stort set priserne i udenlandsk valuta, hvorved de fik større kronebeløb hjem. Regeringen Kragss devalueringsspolitik forøgede altså profitterne, og samtidig søgte man at skære lønningernes købekraft ned ved at indefryse en dyrtidsportion. Det mislykkedes jo, men i stedet skar så den borgerlige regering befolkningens forbrug ned ved at sætte skatterne op. Det satte yderligere fart i arbejdsløsheden, der allerede var begyndt at stige foruroligende under den socialdemokratiske regering i sidste halvår af 1967, og den forløbne del af 1968 viser klart, at den danske økonomi er syg. Arbejdsløsheden er et af sygdomstegnene. Sygdommen skyldes dels fejlgreb i den kortsigtede økonomiske politik, dels mangelen på en langsigtet politik, der efter fastlagte planer leder udviklingen.

På kort sigt begik regeringspartierne den alvorlige fejl at forøge skatte trykket stærkt i en nedgangsperiode. Når selv de såkaldte

vismænd nu vover sig frem med en opfordring til regeringen om at lette skatte trykket, så er det en stærk understregning af fejlgrebet. Desværre er momsen et alt for fristende og alt for effektivt redskab til beskæring af den jævne befolknings forbrug, og regeringen faldt altså for fristelsen.

Der er ikke gjort meget for at bøde på fejltagelsen. Renten er nedsat, og det kan have gode virkninger, men først og fremmest betyder rentenedsættelsen lidt lavere omkostninger i industrien, og det betyder igen større fortjeneste. Om nedsættelsen overhovedet giver arbejde til flere, må der sættes et stort spørgsmålstegn ved. De såkaldte vismænd regner med en gennemsnitlig arbejdsløshed i 1968 på 6 pct. mod 2,7 pct. i 1967. Dertil kommer, at den virkelige ledighed er væsentligt større end den, der kan måles. På samme tid som den officielle statistik i september registrerede 16.000 ledige, fandt man ved en arbejdstælling hele 28.000 arbejdsløse, altså 60 pct. flere end det officielle tal. Tages det med i beregningen, skal vismændenes 6 pct. skøn forhøjes til 9,6 pct. Vi risikerer altså, at den reelle arbejdsløshed, som ikke måles, men som mærkes, bliver ca. 10 pct.

At en vis arbejdsløshed passer helt godt i erhvervslivets og dermed i regeringens kram, kan man jo ikke helt tilsløre. Økonoministeren sagde allerede i april til Kristeligt Dagblad, at det var klart, at vi ikke kan nå ned på så lave arbejdsløshedsprocenter som tidligere, men at arbejdsløsheden også indebærer den fordel, at lønstigningerne kan begrænses. De samme toner slås mærkværdigt nok an af formanden for Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund, der ifølge Ritzau i lørdags skulle have sagt, at fagbevægelsen ikke ved den kommende overenskomst skal fremsætte krav, som intet har med de aktuelle økonomiske realiteter at gøre. Med andre ord: Hans Rasmussen opfordrer til tilbageholdenhed med lønkrav. Lønarbejderne skal åbenbart igen svigtes af deres egne ledere. De skal igen ofre, for at erhvervslivet kan sætte sin fortjeneste op. Tre fjerdedele af befolkningen har under 2.000 kr. om måneden i ansat indkomst. Enhver ved, at 2.000 kr. ikke er noget at råbe hurra for, der er ikke noget at slå til siden med. Hvorfor er det altid dette dårligst stillede flertal, der skal være